

AUTOR BESTSELLERU NÁŘEK DROZDA

TIM WEAVER

POSLEDNÍ SBOHEM

**SUNDAY
TIMES
BESTSELLER**

**Dvě záhadná zmizení.
Čtyřicet let otázek.**

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**POSLEDNÍ
SBOHEM**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma
Stín ve dveřích
Nářek drozda
Poslední sbohem

Symetrie odplaty
(*ebooková novela*)

Samostatné romány

Ztracené střípky

Připravujeme

Zmizelá rodina

TIM WEAVER

POSLEDNÍ SBOHEM

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2023

Translation © Alžběta Lexová, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-616-3 (pdf)

Tuto knihu věnuji třem úžasným editorům...

*Stefanii Bierwerthové
Emadu Akhtarovi
a Maxine Hitchcockové*

DEN DRUHÝ
STŘEDA, 7. PROSINCE

Na začátku videa nestojí před domem hrůzy žádná fronta.

Je podvečer. Právě otevírají.

Do jejich zmizení zbývá hodina a půl.

Zanedlouho už se objevují první návštěvníci. Po pár minutách proběhnou klikatou uličkou ze zábran dvě dospívající dívky, a když si uvědomí, že dovnitř půjdou jako první, začnou si vzrušeně povídat. Obsluha atrakce postávající ve stínu vchodu vyjde ven. Je to muž a má na sobě kostým odpovídající himalájskému motivu atrakce: tmavé kalhoty, ošuntělou flísovou mikinu, vlněné rukavice, lano na opasku a čelovku. Něco dívkám řekne a ty se znovu zasmějí. A pak, chvíli nato, zmizí ve tmě.

Následují je další lidé.

Začíná se tvořit fronta.

Po pár minutách se stejné dvě dívky se smíchem vynoří z východu. Jedna z nich předstírá vyděšený výraz, který ji nejspíš uvnitř atrakce doprovázel. Kamera se nachází zhruba patnáct metrů od nich. Dost daleko na to, aby zabírala vstup nalevo, východ napravo i prostřední část průčelí, jež důmyslným rozmístěním rozmáčených dveří a oken připomíná lidskou tvář.

Během následujících třiceti minut do domu hrůzy postupně vcházejí a zase z něj vycházejí další lidé. Atrakce trvá v průměru necelé čtyři minuty.

Devět minut před šestou večer se do fronty postaví Tom Brenner se synem Leem. Tom je přes metr osmdesát vysoký, hubený a na hlavě má černou kšiltovku. Syn mu sahá jen kousek nad loket. Na zádech má zářivě žlutý batůžek a na nohách bílé tenisky značky Nike.

Červená fajfka je zřetelně vidět i na dálku. Zaměstnanci parku později najdou Tomův mobil, na jehož displeji je jeho fotka s Leem. Mají stejné oči a nos.

Ve frontě čekají dvacet šest minut. Jako poslední je před nimi skupinka čtyř mladíků kolem dvacítky, kteří se celou dobu smějí. Za Brennerovými stojí matka se dvěma dcerami.

Během čekání si Tom s Leem téměř bez ustání povídají. Zdá se, že se oba cítí v přítomnosti toho druhého dobře. Leo několi-krát Toma rozesměje a ten mu jednou rozčuchá vlasy. Leo většinu času ukazuje na věci mimo záběr kamery – jiné atrakce a zajímavá místa v zábavním parku. Když dospějí na začátek fronty, která lemuje přední stranu domu, začnou komentovat stavbu. Ukazují si na okna připomínající oči, otvory ve zdech v místech, kde by byly nosní dírký, a obrovské dveře rozbité po stranách, aby více evokovaly oválná ústa.

Skupinka mladíků zmizí v domě a obsluha pokyne rukou Tomovi s Leem. Muž Tomovi něco řekne a ten se usměje, skloní se a promluví se synem. Ze záznamu se nedá poznat, co přesně si povídají.

A potom Brennerovi vstoupí dovnitř.

O tři minuty a padesát šest vteřin později se z východu vynoří skupinka mladíků. Jeden z nich vypráví jakousi historku a přehnaně u toho gestikuluje. Ostatní se smějí. Na hodinách v rohu záběru uběhne dalších třicet vteřin.

Teď by měli vyjít ven Tom s Leem.

Jenže čas běží dál.

O dalších třicet dva vteřin později z domu vychází matka s dvojčaty. Jedna z dívek pláče. Matka se ji snaží utěšit a trojice odchází ze záběru.

Uplyne půlminuta a z domu se postupně vynořují další a další lidé, kteří stojí ve frontě za matkou s dcerami. Nekončící řetězec tváří. Jeden za druhým vchází dovnitř a vycházejí ven.

Až na ty dva, co se už neobjevili.

Uplyne deset minut.

Zhruba v té době se najde Tomův mobil: z domu vyjde další zaměstnanec a drží ho v ruce. Uvnitř domu je tma, ale později se dozvíme, že si muž telefonu všiml díky tomu, že zvonil a blikal mu displej.

Volala Sadie, Tomova manželka.

Je se sestrou a kamarádkami na wellness pobytu v Bathu.

Zaměstnanci kromě mobilu objeví taky Leův batůžek, asi o tři metry dál. Leží na podlaze v jedné z chodeb budovy a teprve když ho jeden z nich vynese ven na světlo a ukáže muži u vchodu, který ho hned pozná, vidíme, co se s ním stalo.

Zdá se, že ho něco rozřezalo.

Uvnitř atrakce se nacházejí dvě kamery. Jedna asi minutu od vchodu, druhá těsně před východem. Ta první Toma s Leem zachytila. Ta druhá už ne.

A právě v prostoru mezi dvěma kamerami se našel opuštěný mobil a batoh. V místech, kde nejsou žádné únikové východy.

Pro to, co se Brennerovým stalo nebo kam zmizeli, neexistuje žádné vysvětlení.

Jednoduše se vypařili.

Jako by je dům hrůzy pozřel.

**DEN PRVNÍ
ÚTERÝ, 6. PROSINCE**

ČÁST PRVNÍ

PRVNÍ ZMIZENÍ

1

Rebeka bydlela v hotelu dvě minuty chůze od stanice Embankment, a tak jsem v Kew nasedl na metro a půlhodinovou cestu strávil pročítáním poznámek z našeho posledního telefonátu. Popravdě jsem toho moc neměl. Rebeka si toho o osobě, kterou se snažila najít, vybavovala jen velmi málo, a navíc od jejího zmizení uplynula už spousta let.

Mí klienti obvykle znali zmizelé velmi důvěrně.

Jenže tentokrát to bylo jinak.

Tentokrát jsem se honil za stínem.

Ve vagónu byla zima, na nástupišti ještě větší a venku to nebylo o nic lepší. Teplota klesla pod nulu a pod střechou stanice se proháněl ostrý, štiplavý víchr. Přeběhl jsem Northumberland Avenue a cestou jsem si zvedl límec kabátu a utáhl šálu. Ani jedno z toho moc nepomohlo. Prosinec už udeřil v plné síle. Na střechách ležela vrstvička sněhu, silnice se leskly námrazou a ledový vzduch se člověku zahryzával hluboko do morku kostí. Přemítal jsem, jak tohle počasí asi snáší Rebeka, ale vzápětí mi došlo, že určitě bez problémů. Pocházela z neméně chladného místa, a navíc si prošla hrůzami, s nimiž se většina lidí během života vůbec nesetká. Rebeceku Murphyovou nějaký mrazík jen tak nerozhází.

V hotelové vstupní hale mě přivítal závan teplého vzduchu. Na nazdobeném vánočním stromku po mé pravici blikala světýlka.

V krbu vesele plápolal oheň. Měli jsme se sejít v deset dopoledne, takže jsem tu byl o něco dřív. Posadil jsem se do křesla co nejblíže ke krbu a začal na mobilu procházet zprávy, e-maily a zmeškané hovory.

O několik minut později se z výtahu vynořila Rebeka.

„Davide,“ prohodila, když ke mně došla.

Byla to atraktivní čtyřicátnice, s tmavými vlasy a zelenýma očima. Na pravém spánku se jí rýsovala jizva – pozůstatek loňského útoku, který přežila jen tak tak. Vstal jsem a potřásl jí rukou. Čišelo z ní nevтіravé sebevědomí a klid, kterých jsem si všiml už během našich videohovorů. Nejspíš šlo o schopnost vypěstovanou po letech strávených na pohotovosti a operačních sálech nemocnic, kde pracovala jako ortopedka.

Za zády jí stál muž kolem sedmdesátky.

„Tohle je Frank,“ představila ho Rebeka.

Pozdravil jsem se i s ním a v duchu spekoval, kdo to může být. Rebeka se nezmínila, že by se chystala vzít někoho s sebou. Obě dcery nechala ve Státech u bývalého manžela – a její otec, jak jsem už věděl, před pár lety zemřel. Ale ať už byl Frank kdokoli, evidentně mě znal. Usmál se a řekl: „Těší mě. Jsem váš velký fanda.“

Mluvil s newyorským přízvukem na rozdíl od Rebeky, která sice ve Státech žila od osmnácti, ale stále si s výjimkou pár slov a frází uchovávala britský přízvuk. Musela si všimnout mého zmatku, protože rychle dodala: „Nechtěla jsem vás zaskočit. Frank se ke mně přidal na poslední chvíli.“

Konečně mi to docvaklo: tohle bude Frank Travis.

Jeho jméno na mě vyskočilo v člancích, které jsem si o Rebece načetl. Pracoval pro Newyorskou policii a loni vyšetřoval Rebečin případ. Bylo zřejmé, že mezi nimi díky tomu vzniklo pevné pouto.

„Frank býval polda,“ potvrdila mou domněnku. „Tohle... eh... tohle je pro mě velký krok, přiletět až sem a vůbec. Potřebovala jsem oporu.“

Přikývl jsem. „Chápu.“

A opravdu jsem to chápal. Dávalo smysl, že u sebe chce mít někoho, komu důvěřuje, s kým se cítí v bezpečí. Mě totiž moc dobře neznala a to, na co si mě najala, by vykolejilo každého. Chystal jsem se štourat hluboko v její minulosti a vyptávat se na věci, které jí rozhodně nebudou příjemné. Seznámili jsme se na začátku roku v New Yorku, úplnou náhodou. Narazili jsme na sebe v parku, zapovídali jsme se a já jí prozradil, čím se živím. Tehdy mě požádala o vizitku. Zavolala však až o další dva měsíce později.

A ještě pět měsíců sbírala odvahu sednout na letadlo.

„Chci jen najít odpovědi,“ řekla váhavě. Ohlédla se na Travise a já si znovu všiml pouta mezi nimi. Vypadalo to na velmi něžný, ochranný vztah. „Potřebuju zjistit, proč moje matka zmizela. A proč se mi skoro čtyřicet let neozvala.“

Vyměnili jsme si pohledy.

„A taky mě zajímá, proč mi tak náhle začala psát.“

2

Přešli jsme most Jubilee, našli si kavárničku zastrčenou v úzké uličce severně od Waterloo a posadili jsme se ke stolu v rohu. Během čekání na obsluhu jsme si povídali o Rebečiných dcerách, o jejím životě v New Yorku a mládí stráveném v Británii. Po chvíli vytáhla matčinu fotku a podala mi ji. Byl to originál ofocené kopie, kterou mi před pár dny poslala. Rebečina matka na snímku seděla na předním schodu jejich starého domu v Cambridgi. Byla to krásná žena: světlá pleť, hnědé oči, kudrnaté kaštanové vlasy. „Nevěděla jsem, jestli nebudete ten originál k něčemu potřebovat,“ prohodila Rebeka tiše.

Poděkoval jsem jí, vytáhl jsem si blok a propisku a začal procházet poznámky, které jsem si zapsal během našich videohovorů. Vesměs jsem si jen chtěl udělat pořádek v hlavě, ale taky jsem chtěl slyšet Rebeku mluvit a sledovat emoce v její tváři. Obojí šlo sice i přes monitor, ale videohovor a rozhovor naživo nejsou nikdy totéž.

„Jen bych si potřeboval pár věcí potvrdit,“ spustil jsem. „Vaše matka se jmenovala Fiona?“

„Ano.“

„Fiona Murphyová – nebo si nechala jméno za svobodna?“

„Murphyová, za svobodna Camberwellová.“

„Zmizela ve třiceti, mělo by jí teď tedy být kolem sedmašedesáti?“

„Asi tak, ano.“

„Takže se narodila v roce 1955.“ Projížděl jsem informace, které mi už Rebeka nadiktovala. „Nevzpomněla byste si na měsíc? Pomohlo by to zúžit pátrání.“

„Myslím, že v březnu.“

„Ale jistá si nejste?“

„Táta určitě říkal v březnu, ale...“

Odmlčela se. *Ale jistá si nejsem.*

„Váš otec se jmenoval Henry, souhlasí?“

„Ano.“

Podtrhl jsem si jeho jméno. „A vaše matka zmizela, když vám byly tři roky?“

„Ano.“

„Vzpomínáte si z toho dne na něco?“

„Doslova na nic,“ odvětila s napětím ve tváři. „Většina mých vzpomínek je založená na tom, co mi řekl táta. Na Boží hod v osmdesátém pátém zrovna připravoval oběd. Já a bratři jsme si nahoře hráli s vánočními dárky. A pak byla prý najednou pryč. Neslyšel ji odejít. Neslyšel klapnout dveře. Nic. Toho večera zašel na stanici a nahlásil ji jako pohřešovanou osobu. Ne že by to nějak pomohlo.“

„Nenašli ji?“

„Ne.“

„A nikdy se s vámi nespojila?“

„Záleží, co si pod tím pojmem představujete.“

„Narážíte na vzkazy, co vám posílala?“

„Ano,“ přikývla Rebeka. „Kondolenční přání. Můj nejmladší bratr Mike zahynul při autonehodě před čtyřmi lety. Rok nato umřel táta. Na rakovinu. Bojoval s ní léta. A můj starší bratr Johnny... je taky po smrti.“ Ve tváři jí zacukal sval. Tohle ji bolelo nejvíc. Očividně si s Johnnym byli blízcí. „A pokaždé poslala vzkaz.“

„Máte je s sebou?“

Rebeka sáhla do kapsy pro tři obálky. Vytáhl jsem z nich jednotlivé lístky. Byla to kondolenční přání, všechny v podobném designu: propletené růže, jejichž stonky se stáčely do slov „upřímnou soustrast“. Jinak byly vzkazy prázdné. Žádné další natištěné motivy. A ve všech byl rukou dopsaný vzkaz, pokaždé téměř identický. Na Mikeově přání, zaslaném Rebečině otci, stálo: *Moc mě mrzí, co se stalo Mikeovi*. Na Henryho, adresovaném o třináct měsíců později Rebece a Johnnymu, stálo: *Moc mě mrzí, co se stalo vašemu otci*. A na Johnnyho, odeslaném Rebece před osmi měsíci, na konci dubna, stálo: *Moc mě mrzí, co se stalo Johnnovi*. Rozhodně je psala ta samá osoba. Písmena *a* měla stejný charakteristický ocásek, zrovna tak byla shodná písmena *m* a *l* a taky písmena *t* vypadala při zběžném pohledu téměř identicky.

Vzhlédl jsem k Rebece. V očích se jí leskly slzy. Připomínaly zvlněnou hladinu jezera. „To je všechno. Jediný kontakt za posledních třicet sedm let.“

Prohlédl jsem si obálky s poštovními známkami. Všechny vzkazy byly poslané z Británie. Takže ještě v dubnu byla Fiona naživu a v Británii. Nedalo se však zjistit, kde *přesně* se nacházela. Na obálkách nebylo žádné razítko, natožpak značka třídící pošty.

Ani vzkazy samotné mi toho moc nenapověděly. Obvykle se na zadní straně dala najít značka výrobce nebo copyright, ale tahle přání byla prázdná. A tím pádem nevysledovatelná. Což mohla být náhoda.

Nebo taky záměr.

„Co jste si mysleli, když dorazilo Mikeovo přání?“

Rebeka nakrčila čelo. „Jak to myslíte?“

„No, Mikeovi bylo – kolik? – osmnáct měsíců, když vaše matka odešla? Třicet čtyři let jste o ní neslyšeli a najednou pošle kon-

dolenci k jeho úmrtí.“ Prohlédl jsem si lístek. „Vy, váš otec, Johnny... museli jste být docela v šoku, ne?“

„Úplně nás to odrovnalo.“

„Mysleli jste si, že je mrtvá?“

„Vlastně ani nevím, co *přesně* jsem si myslela. Když jsme byli děti, tak jsme o ní mluvili často. Kam asi šla? Kde je teď? Má novou rodinu? Pokládali jsme si všechny ty otázky, co by napadaly každého. Ale ať už byla kdekoli – mrtvá nebo živá –, pro nás bylo podstatnější to, že nás opustila.“

„Zmínil se otec o tom, jak se před zmizením chovala?“

„Říkal, že byla v pohodě.“ Rebeka se odmlčela a stiskla rty. „Takhle... s manželem žijeme odloučeně a co nevidět budeme mít uzavřený rozvod, takže vím, jak to chodí. V každém manželství najdete něco, co zkrátka nefunguje, jak by mělo. Hádáte se, rozčilují vás drobnosti, nebo si začínáte uvědomovat, že jste se na zbytek života uvázal k nesprávné osobě. Stává se to. A táta nikdy neskrýval, že měli nějaké problémy. Ale v zásadě prý nešlo o nic vážného. Ale i kdyby... měla tři děti. Johnnymu bylo pět, mně tři a Mike ještě nosil plenky. Proč opustila *nás*?“

Zarazila se a ohlédla se na Trávise. Usmál se na ni a mrkl, jako by chtěl říct: *Vedeš si skvěle*.

Rebeka se otočila zpět ke mně. „Mám v sobě jakousi prázdnotu. Je tam od chvíle, kdy jsem byla dost stará na to, abych skutečně pochopila, že je matka pryč a už se nevrátí. Nemělo by na tom už záležet. Je to skoro čtyřicet let, a navíc mám teď vlastní děti, dvě překrásné dcery, které miluju každou buňkou svého těla. Jenže to nemůžu nechat plavat. Naopak si postupem času uvědomuju, že na tom záleží *mnohem víc*, právě proto, že mám holky. Protože si neumím představit, že bych je někdy opustila tak, jako matka opustila mě.“

Krátce nato se Rebeka omluvila a propletla se mezi stolký k toaletám. Travis se za ní díval a podotkl: „Je to pro ni těžké.“

„To chápu.“

„Nejde jen o tu záležitost s mámou. Je toho mnohem víc. Proto se tak dlouho odhodlávala sem přiletět. Ne že by snad váhala, jestli chce zjistit, co se s Fionou stalo... spíš váhá, jestli snese další bolest.“

„Rozumím.“

Travis přikývl. „Nic jiného bych od vás nečekal.“ Změřil si mě pohledem. Bylo zřejmé, jak to myslí. Proklepl si mě, četl o mých případech, snad proto, aby Rebeku uklidnil a dodal jí odvalu mě oslovit, a během svých rešerší objevil bolest vepsanou v mých případech – a v mém životě.

Když se Rebeka vrátila, obrátil jsem list. „Proč jste po matce zatím nikdy nepátrala?“

„Nevím,“ odpověděla a zamyslela se. „Možná jsem se zčásti bála, že by pravda byla horší než nevědomost. A pak jsem taky neměla tušení, kde začít. To byl asi největší problém. Žiju v New Yorku, ta přání přišla z Británie. Měla jsem práci, děti a hroutící se manželství. Nezbyvala mi na to už kapacita.“ Zarazila se a chvíli se štourala v jídle. „Ne, to není pravda. Kapacitu jsem měla vždycky. Vždycky jsem na matku kdesi v koutku duše myslela. Od dětství jsem se na ni zlobila, ale s věkem jsem se naučila ten vztek ovládat a soustředit se na jiné věci. Ve slabších chvílích jsem si namlouvala, že krátce po odchodu od nás umřela, a proto se neozývá, proto ta naprostá lhostejnost vůči mně a bratrům. Jenže pak dorazil ten kondolenční lístek za Mikea a všechno začalo nanovo. Vztek se vrátil v plné síle. Konečně jsem byla ve fázi, kdy jsem dokázala nemyslet na to, jak mě zradila a jak mi ublížila. A najednou *bum*, přišla pošta a matka byla zpátky v mojí hlavě.“

„Takže jste po ní nepátrala... a co váš otec? Nesnažil ji najít?“ Podíval jsem se do poznámek. „Pracoval u policie, je to tak?“

„Ano, po odchodu z armády. Myslím, že to zkoušel. Jak říkám, nahlásil ji jako pohřešovanou osobu. A když to nikam nevedlo, prý pátral na vlastní pěst.“

„Bez výsledku?“

Pokývala hlavou. Popravdě jsme se mohli jen dohadovat, jak usilovně – pokud vůbec – Henry Murphy po manželce pátral, nebo jestli se Fiona až do Mikeovy smrti *opravdu* ani jednou neozvala. Stejně tak se nedalo říct, co všechno ohledně jejího odchodu dětem zamlčel. Cokoli však Henry Murphy věděl nebo nevěděl, vzal si to s sebou do hrobu.

„Říkala jste, že jste se narodila v Cambridge?“

„Ano. Já i oba bratři.“

„A otce tam vyslalo americké letectvo?“

„Ano. Sloužil na základně RAF v Lakenheathu.“

„Fiona taky pocházela z Cambridge?“

„Táta říkal, že se narodila v Peterborough a do Cambridge se přestěhovala.“

Tohle bylo typické i pro naše videohovory. Všechno, co Rebeka o matce věděla, měla z otcových úst.

Ještě chvíli jsme si povídali, ale pak jsem usoudil, že už se točíme v kruhu. Probrali jsme další kroky, ačkoli jsem sám popravdě nevěděl, co dělat. Moje případy obvykle vypadaly úplně jinak. Ztracení se pohřešovali maximálně týdny, pravda, výjimečně i roky, a většinou za sebou zanechali stopy. Střípky života, ze kterých jsem mohl začít skládat celou mozaiku.

Fiona po sobě nenechala nic.

A tak jsem ani já neměl s čím pracovat.

Byla doslova jako stín.

Přesto jsem ten případ chtěl vzít. Zaujal mě už při prvním videohovoru s Rebekou. Hlavou mi vrtala spousta věcí. Jistě, už samotné Fionino zmizení a opuštění tří malých dětí byla zajímavá

hádanka, ale mě mnohem víc fascinovala ta kondolenční přání. Obrovská, třicet čtyři let hluboká propast mezi Fioniným odchodem a Mikeovou smrtí působila naprosto bizarně a já na to nedokázal přestat myslet. Téměř pětatřicet let ticha, bez jediné stopy a pokusu o kontakt, a pak se najednou ozve? A skutečnost, že Rebeka dostala stejné vzkazy po úmrtí otce a Johnnyho, znamenala, že ať už je Fiona kdekoli, stále Murphyovy určitým způsobem sleduje.

Proč se s nimi tedy nespojila nějakým lepším způsobem?

Proč nezvedla telefon nebo neposlala e-mail?

Na žádnou z těch otázek jsem zatím odpověď neznal, dokonce jsem ani nevěděl, jestli to čistou náhodou nezkusila a Henry to dětem jen zatajil. Ale pokud bych se měl řídit Rebečiným dojmem, že Henry byl z prvního vzkazu stejně v šoku jako ona a Johnny, pak byly Fioniny motivy jedna velká neznámá.

Kolem Fiony se však vznášela otazníků celá řada.

Především jedna otázka mi nedala spát.

Jak vůbec víme, že ty vzkazy posílá právě ona?

3

Ze zadumání mě vytrhl až ostrý poryv větru, který se do mě opřel v branách parku Victoria Embankment. Za zády jsem měl budovu Scotland Yardu se slavnou venkovní cedulí, nacházející se právě uprostřed otáčky. Ewana Taskera jsem si všiml skoro okamžitě. Měl na sobě černý kabát po kolena a rudou šálu, ale nejvíc na něm zářila čupřina šedivých vlasů. Seděl na lavičce a se skloněnou hlavou klouzal prsty po displeji mobilu.

„Sjíždíš snapchat?“ prohodil jsem namísto pozdravu.

„Kde žiješ? My mladí jsme na tiktoku, Rakere.“

Usmáli jsme se, potřásli si rukama a objali se. Taska jsem naposledy viděl před pár měsíci, ale vůbec se za tu dobu nezměnil. Táhl mu na pětasedmdesát, ale nikdy byste to neřekli. Byl vysoký a statný, silný a vyjma bolavého kolene ve skvělé kondici. Přisuzoval jsem to tomu, že stále pracuje na částečný úvazek pro Metropolitan. Díky práci zůstával ve střehu a procvičoval si mozek.

„Jak se vede?“ zeptal se.

„Ujde to, starouši.“ Rozhlédl jsem se po parku a přitáhl si klop kabátu blíž k tělu. „Máš čas zajít někam na kafe?“

„Rád bych, ale urval jsem si jen čtvrt hodinku.“

„V tom případě si vážím i toho.“

„Co bych pro tvoje krásný oči neudělal.“ Znovu se usmál a sáhl do kapsy. „Jako obvykle to nemáš ode mě.“ Mezi palcem

a ukazováčkem svíral prostý, černý USB disk. „Mělo by tam být všechno.“

S kývnutím jsem si USB převzal.

„Žádný velký terro nečekej,“ varoval mě. „Fiona Murphyová – rozená Camberwellová – v osmdesátém pátém v podstatě přestala existovat. Nenašel jsem po ní ani stopu, v žádné z databází. Řidičák jí propadl v osmaosmdesátém a o nový nezažádala. To samé pas, ten jí přestal platit v devadesátém. Nebýt toho, že její manžel vyplnil hlášení o pohřešované osobě, vůbec bych ji v databázi nedohledal.“

„Zaměřili se vyšetřovatelé na Henryho?“

„Myslíš jako jestli byl podezřelý?“

„V podobných případech je manžel obvykle první na ráně.“

Tasker pokrčil rameny. „Nemyslím, ale jen jsem to proletěl očima. Prověřili ho, pochopitelně, a pak ho vyškrtili. Dobrý pol-da, spolehlivý rodinný typ.“

„A Fiona? Nemohla si třeba změnit jméno?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Teda ne úředně.“

Řidičák i pas jí propadly, takže mohla klidně vystupovat pod jiným jménem. A nebylo by to dokonce ani nelegální. Jediný problém by nastal, kdyby si znovu zažádala o doklady. Pak by musela nahlásit nové jméno úřadům, jinak by jí doklady nevydaly. Což se evidentně nestalo, takže zůstávalo pár dalších možností. Zaprvé mohla v době mezi opuštěním rodiny a propadnutím dokladů umřít – tím pádem by ovšem ty kondolenční vzkazy opravdu musel posílat někdo jiný.

Zadruhé si mohla změnit jméno, ale ne oficiálně. Zůstala by tak mimo dohled úřadů, ale současně by už nemohla sednout za volant nebo ycestovat ze země.

A pak tu byla ještě třetí možnost: že se vydala ilegální cestou a přijala totožnost někoho jiného. Tak by se dostala k dokladům,

s nimiž by mohla dál fungovat, a nevzbudit pozornost. Měla však Fiona k dispozici kontakty, které by jí takové doklady opatřily?

„A co Úřad pro pohřešované osoby?“ Šlo o jednotku, která se specializovala výhradně na pátrání po zmizelých lidech a identifikovala nalezená těla a ostatky. „Podařilo se ti spojit s tím přítelem, co tam dělá?“

„Poslal jsem mu tu fotku, co mám od tebe.“ Digitální kopii snímku, který mi Rebeka dnes ráno předala osobně. „Nic.“

„Žádné ostatky, které by jí odpovídaly?“

„Prověřil to pro mě napříč lety až k pětadesátému. Narazil na pár mírných shod, pokud jde o barvu vlasů a věk. Ale je si celkem jistý, že žádná z nich není Fiona Murphyová. Přinejmenším ne podle té fotky.“

To mi zatím stačilo.

„Díky moc. Za všechno,“ usmál jsem se.

„Promiň, že se nemůžu zdržet.“ Task se ohlédl k budově Scotland Yardu a podíval se na hodinky. „Měl bych se vrátit.“

„Jasně.“

„Co podnikneš ty?“

Strčil jsem si USB disk do kapsy.

„Já se vydám do Cambridge.“

Dcera

Rebeka / dnes ráno

Při odchodu z kavárny, v níž si s Rakerem povídali, Rebeka přemítala, kam se teď David vydá, co má v plánu a jestli už má nějaké instinktivní tušení, kam pátrání po její matce povede.

Snad povede aspoň někam, pomyslela si.

„Přišel o milovanou osobu.“

Ohlédla se na Franka.

„Co prosím?“

„Raker. Ztratil někoho, koho měl rád.“

„Já vím.“ Frank si Davida předem prověřil a David jim nad kávou sám řekl, že ovdověl.

„Podepsalo se to na něm,“ dodal Frank. Před ústy se mu srážely obláčky dechu. „Je vidět, že ho to dost ovlivnilo.“ Rebeka ve Frankovi opět na zlomek vteřiny zahlédla svého otce. Nebyli si podobní fyzicky, to ani trochu, ale občas se podobně vyjadřovali. „Je to důležité.“

„Smrt jeho ženy?“ Rebeka nakrčila čelo. „S tím by nejspíš nesouhlasil.“

„Ne, tak to nemyslím. Mám na mysli to, že její smrt využívá.“

„Využívá?“

„Pohání ho zármutek.“

Frank se rozhlédl po okolním městě, hluku a zmatku.

„Proto tomu přijde na kloub.“

„Takže je podle tebe ten pravý?“

„Ano,“ přikývl Frank. „Podle mě je *jediný*, kdo by to mohl vyřešit.“

4

Ve vlaku do Cambridge jsem si zapnul notebook, zastrčil do něj USB disk od Taskera a přetáhl si jeho obsah na plochu. Moc toho nebylo.

O Fioně Murphyové – rozené Camberwellové – měly úřady informací jen poskrovnu a vesměs se všechno zakládalo na tom, co sama uvedla ve své první a jediné žádosti o pas v roce 1979. Cestovala na něj jen jednou – do New Yorku v roce 1980, těsně po narození Rebečina staršího bratra Johnnyho.

Tehdy vyplnila jako adresu domek ve čtvrti King's Hedges v Cambridgi, kde Rebeka s bratry vyrůstala. V kolonce „předchozí adresy“ v žádosti o pas však uvedla ulici ve vesničce Settlebury ležící na jihozápad od Cambridge. Nejspíš se tam s rodinou přestěhovala z Peterborough.

Před Rebečinyým příletem jsem už prošel zdejší databáze a zatahal za pár nitek, abych si poskládal obrázek Fioniny rodiny. Byla jedináček a její matka zemřela v roce 1966, krátce po Fioniných jedenáctých narozeninách. Úmrtní list uváděl jako příčinu smrti infarkt. Nedalo se říct, jaký měla Fiona vztah s otcem, ale vzhledem k tomu, že zemřel v roce 1982 na předávkování, dalo se snadno odvodit, že její dětství moc šťastné nebylo. Doufal jsem, že se z hlášení o pohřešované osobě dozvím něco víc, že mi odpoví alespoň na některé z narůstajícího seznamu otázek.

Marně.

Potvrdil jsem si jen to, že Henry hlášení o pohřešované osobě opravdu na Boží hod v pětasmdesátém vyplnil a že se Fiona skutečně narodila v březnu 1955. Přesto jsem ho celé prošel a zastavil se u Henryho popisu onoho osudného ne. *Připravoval jsem oběd ze zbytků ze Štědrého dne a zhruba o půl dvanácté jsem si uvědomil, že jsem Fionu už nějakou dobu neviděl. Myslel jsem, že je nahoře s dětmi. Šel jsem se tam podívat, ale nenašel jsem ji. Děti tvrdily, že ji neviděly, a nebyla ani jinde v domě.*

Všiml si, že jsou hlavní dveře odemčené – vždycky je zamykali, protože bydleli na rušné ulici a báli se, aby některé z dětí nevyběhlo ven rovnou pod kola projíždějícího auta. Taky uvedl, že si Fiona vzala kabát z věšáku v přízemí, ale jinak si neuvědomoval, že by si odnesla cokoli dalšího – žádné oblečení ani hotovost. Dokonce i peněženku a kabelku nechala v domě. Podíval se jí do peněženky. Byly tam všechny platební karty a patnáct liber v hotovosti.

Tasker měl pravdu – v úvodu vyšetřování policisté Henryho považovali za podezřelého, ale stejně rychle ho ze seznamu vyškrtli. I za tu krátkou dobu, co u místního policejního sboru po odchodu z armády strávil, si stačil vybudovat dobrou pověst, měl vynikající vojenský záznam a svědkové ho popisovali jako klidný, rodinný typ, který miluje své děti. Mně by ani tohle všechno jako nezvratný důkaz nestačilo, ale policisté měli tehdy evidentně jiný názor, a když se neobjevil jiný podezřelý, pátrání po Fioně rychle skončilo.

Připojil jsem se na wi-fi ve vlaku a zadal její jméno do googlu. Už jsem to předtím párkrát udělal, ale tentokrát jsem se snažil hledání zúžit s pomocí informací v hlášení o pohřešované osobě.

Nula.

Mohlo to znamenat, že její případ nevzbudil pozornost médií a tím pádem rychle zapadl, nebo mohla být na vině samotná

předinternetová doba, která uchovávání informací moc nepřála. Mohl bych se prohrabat novinovými archivy a své domněnky si potvrdit, ale tušil jsem, že by to byla obrovská ztráta času. Konec konců pokud po Fioně tak záhy přestala pátrat i policie, pak média ani neměla o čem psát. A bez nových zajímavých detailů se novináři rychle přesouvali za jiným zdrojem senzace.

Zaklapl jsem notebook a zadíval se z okýnka na ubíhající mozaiku zmrzlých políček. Znovu jsem si v duchu přehrával důvody, které mohly Fionu přimět k odchodu.

Poporodní deprese?

Věděl jsem toho o ní tak málo. Klidně mohla trpět nediagnostikovanou duševní poruchou nebo depresí. Její potíže mohly sahát dokonce i do minulosti, ještě než se seznámila s Henrym, a tři děti je třeba jen dál umocnily. Nebo mohlo jít opravdu čistě o poporodní depresi, která se rozvinula až po narození Mikea. V době jejího zmizení mu bylo teprve osmnáct měsíců, takže byl stále dost malý.

Problémy v manželství?

Manželské neshody mohly k Fionině depresi výrazně přispět. Pokud by depresí netrpěla a chtěla se jen rozvést, proč by takhle opustila i děti? Ba co hůř, proč by se s nimi následujících třicet čtyři let nespojila?

Další věc, co mi vrtala hlavou, bylo to, že zmizet a zůstat nenaizen není zas tak snadné, dokonce ani v minulosti. V roce 1985 ještě nebyly mobily, internet ani průmyslové kamery, přesto by se i tak musela Fiona vyrovnávat s psychickými a emocionálními dopady útěku. Zapamatovat si nové jméno a totožnost, nový životní příběh, který jste si vymysleli, začít úplně znovu s ničím – což by byl přesně Fionin případ, když nechala všechny věci a peníze doma – a nikdy si už nikoho nepustit příliš k tělu, aby vaše tajemství neodhalil. Nekončící cyklus tajností a lží většinu lidí

v závěru semele. Uklouznou. Začnou chybovat. Na vteřinku, jakkoli krátkou, se vynoří a objeví se na radaru. A právě skutečnost, že Fioně se to nestalo, že zůstala dokonale skrytá až do chvíle, kdy začaly chodit ty kondolence, mi nějak neseseděla. Znamenalo by to buď neuvěřitelnou míru přípravy a disciplíny... nebo něco přesně opačného.

Zapsal jsem si do bloku dvě slova: *nedobrovolné zmizení*.

Možná vůbec neutekla. Možná ji někdo unesl.

5

Od nádraží to ke čtvrti King's Hedges – kde bydlívali Murphyovi – bylo jen necelých pět kilometrů, a tak jsem se rozhodl jít pěšky a utřídit si přitom myšlenky.

Minul jsem centrum a zvolil přímější cestu na sever. Na mostě přes řeku Cam se do mě opřel prudký vítr. Přitáhl jsem si kabát k tělu, sklonil hlavu a pokračoval na předměstí. Cambridge jsem moc dobře neznal, v životě jsem tu byl jen párkrát, a i to byl důvod, proč jsem se rozhodl jít pěšky. Chtěl jsem lépe poznat místo, kde Rebeka strávila dětství a Fiona kus života. Nečekal jsem, že tam objevím něco převratného – ne když byly obě už několik desítek let pryč –, ale chtěl jsem si umět představit jejich domov.

Ocitl jsem se v bludišti bytovek, řadovek a garáží a pokračoval jsem po pěšince podél parku. Brzy jsem došel k bývalému domu Murphyových. Byla to jednopatrová řadovka ze žlutých cihel, napůl skrytá za metr padesát vysokou zdí na rušné ulici. Těsná síť malých identických domků vypovídala o tom, že se jedná nebo jednalo o obecní bydlení. Některé z domů už byly docela zchátralé, ale Rebeka to v dětství určitě nevnímala.

Říkala, že tu byla šťastná.

Udělal jsem si několik fotek domu a párkrát celou čtvrť obešel. Když jsem se k domu vrátil, snažil jsem se představit si to místo v den, kdy Fiona odešla. Rozhlížel jsem se na všechny strany

a přemítal, kterým směrem se asi vydala a co se jí honilo hlavou. Nádraží bylo pět kilometrů daleko, ale všude jsem zakopával o autobusové zastávky. A jedna se dokonce nacházela jen pár metrů od domu. Dost dobře tam mohla být i v roce 1985. Pokud Fiona nasedla na autobus, kam jela? Mohla mít domluvenou nějakou schůzku? S kým se měla setkat?

Vesnice Settlebury, kterou uvedla v žádosti o pas jako předchozí bydliště, než se s Henrym Murphym nastěhovala do domku v Cambridgi, ležela sedm kilometrů jižně od centra, takže skoro deset od místa, kde jsem stál, rozhodl jsem se proto dát před procházkou přednost jízdě taxíkem a počkal jsem na něj na hlavní silnici.

Settlebury tvořila v podstatě jediná ulice lemovaná oprýskanými červenými domky. Hospoda s doškovou střechou a břechtanem obrostlými zdmi s mrazem ztvrdlým trávníkem vepředu. Vytáhl jsem mobil a pomocí navigace vyrazil k domu, který Fiona v žádosti uvedla. Navigace mě vyvedla z centra vesničky na úzkou cestu vinoucí se mezi živými ploty. V nepravidelných intervalech z ní odbočovaly úzké pěšinky, z nichž každá vedla k hloučku chalup.

Po chvíli jsem si začínal říkat, jestli mě navigace nezavedla moc daleko, protože pěšinky zmizely a spolu s nimi i domky.

A pak jsem dospěl k dalšímu obydlí.

Byl to poslední dům ve vsi, stranou od hlavní silnice stejně jako všechny ostatní. Živé ploty už dávno vystřídala hutná hradba jedlí. Podíval jsem se na mobil a zjistil, že špendlíček navigace je zapíchnutý do domu za jedlemi, a tak jsem šel dál. Na nízkém travnatém náspu mezi jedlemi a silnicí někdo vyrobil z kamenů provizorní chodníček. Asi po minutě se mezi stromy objevila meze a brána k domu, kde Fiona vyrostla.

Jenže to nebyla chalupa ani prostý domek, jako ostatní ve vsi.

Tohle bylo hotové panství.

6

Byl to viktoriánský dům ze světlého kamene s bílými překlady a hověl si uprostřed udržovaných soukromých pozemků. Nádher-
ný pohled. Nalevo se do strany rozpínala zimní zahrada se šedou
střechou, napravo zdmi obehnaná plocha klesající k šestiúhelníko-
vému venkovnímu posezení.

Ve sloupu u hlavní brány byl zabudovaný interkom. Stiskl
jsem zvonek a čekal. Snažil jsem se srovnat si myšlenky. Mohla
Fiona kdysi opravdu bydlet tady? Velikost a majestátnost toho
sídla nemohla s obecní řadovkou v Cambridgi, kterou sdílela
s manželem a dětmi, kontrastovat víc.

„Prosím?“

Podle hlasu se jednalo o staršího muže.

Nad interkomem visela kamera, a tak jsem k ní přiblížil svou
vizitku a představil se. „Dobrý den, jmenuji se David Raker. Pát-
rám po pohřešovaných lidech. Nevím, jestli mi vůbec můžete po-
moci, ale zrovna vyšetřuji zmizení jisté Fiony Murphyové nebo
Camberwellové. Ona...“

„Fiony?“

Zarazil jsem se a spustil ruku s vizitkou. Zadíval jsem se do ka-
mery. „Ano,“ přikývl jsem. „Fiony Murphy—“

„Pro koho pracujete?“

„Pro nikoho. Jsem soukromý vyšetřovatel.“

„Takže nejste od policie?“

„Ne.“

„A proč Fionu hledáte?“

„Najala si mě její dcera.“

Ticho. „Dcera?“

„Ano.“

Dlouho se nic nedělo.

„Haló?“

Zadíval jsem se k domu a zimní zahradě a pokoušel se tam někoho zahlédnout. Už jsem se chtěl otočit k odchodu.

A pak se ozvalo zabzučení a brána se začala otevírat.

Proklouzl jsem skulinou a vydal se po šterkové příjezdové cestě k domu. Lemovaly ji další jedle a končila u širokého předního schodiště. Zrovna jsem došlápl na spodní schod, když se otevřely masivní dubové dveře. Objevila se v nich žena. Mohlo jí být kolem pětáctýřiceti, tvářila se velice vážně a celkově přísné vzezření doplňoval utažený culík a fialový zdravotnický mundúr. V ruce držela přístroj na měření krevního tlaku. Přejela mě pohledem od hlavy k patě – jako bych už teď provedl něco nepřístojného – a pak mi pootevřela dveře víc a odhalila přede mnou majestátní schodiště a nablýskanou šachovnicovou podlahu.

„Je v pracovně nahoře,“ oznámila mi. „Nevím, proč jste přišel, ale moc ho nerozrušujte.“ Zamávala mi před obličejem tlakoměrem. „Opravdu nepotřebuju, abyste se odsud za deset minut vyřítel a jemu vyletěl tlak až na půdu.“

„Budu se chovat slušně.“

Přikývla.

„Nepochytil jsem, jak se váš zaměstnavatel jmenuje.“

Znovu si mě prohlédla a ve tváři se jí mihla jakási emoce. „Hmm,“ zamumlala a chvíli mě nechala na vážkách. „Takže budete jeden z těch vyšetřovatelů.“

„Jak to myslíte?“

„Jinak by si úplně cizího člověka domů nepustil.“

„Nechápu.“

Ohlédl se na schodiště.

„No hádám, že se to týká jeho dcery.“

Turista

Tom / dnes ráno

Tom Brenner vyběhl ze dveří hotelu ve čtvrti King's Cross.

Byl to obrovský labyrint pokojů vybudovaný před pěti lety ve stínu slavného nádraží. Tom však cestou na jih nic z toho nevnímal.

Na rohu York Way a Pentonville Road přešel ulici, propletl se mezi auty a zamířil k telefonní budce před *Five Guys*. Sklo bylo zamlžené sprejovými barvami a nečitelnými klikyháky. Jakmile za sebou zavřel dvířka budky, okolní hluk města utichl. Tom měl pocit, jako by se ukrýval.

Kéž bych mohl.

Kéž bych mohl vzít Sadie a Lea a prostě se někde schovat.

Vzduchem zazněl jekot sirény a vytrhl ho ze zamyšlení. Kolem budky projelo policejní auto se zapnutým majáčkem. Tom sledoval blikající modré neony ozařující výlohy a okna venku, a pak bylo najednou auto pryč a on zůstal opět o samotě.

Budka. Telefon.

Hovor.

Roztřeseně zvedl sluchátko a hodil do otvoru padesát pencí. Nabádala ho, aby nepoužíval kartu, jen hotovost. Na displeji se objevil zaplacený kredit a Tom sáhl do kapsy.

Měl v ní uložený ubrousek.

A na tom ubrousku bylo napsané její číslo.

Pomaličku ho vytočil. Každé stisknutí číslice mu připadalo jako bodnutí, protože každé z nich ho přibližovalo k rozhovoru, který měl dát všechno do pohybu.

Ve sluchátku se ozvalo vyzvánění.

Děláš správnou věc, opakoval si v duchu a pak si to řekl i nahlas. „Děláš správnou věc.“ *Sadie na tebe bude pyšná. Leo na tebe bude –*

„Haló?“

Tom si odkašlal. „To jsem zase já.“

Slyšel, jak se žena s mobilem v ruce pohybuje. Tvrdila mu, že kdyby si někdo prošel záznamy jejích hovorů, nebude si ho moct s touhle budkou nijak spojit, protože v její blízkosti nejsou žádné kamery. Při vzpomínce na to se bezděčně rozhlédl kolem. Měla pravdu. Na tomhle konci Pentonville Road žádné kamery neviděl. Nejbližší se nacházela nad budovou nádraží přes ulici a mířila jiným směrem. Napadlo ho, jak to, že něco takového věděla – takhle specifickou věc.

Kolikrát už to předtím dělala?

Kolik lidí jí odsud volalo?

„Jste tam ještě?“ ozvala se na lince.

„Ano.“ Tom polkl a vyhlédl přes graffiti na auta, lidi a dav před nádražím. „Měli bychom jít na policii.“

„Včera večer jsem vám říkala, že nakonec půjdeme.“

„Měli bychom hned.“

„Nevíme, jestli jim můžeme věřit.“

„Je to přece *policie*,“ namítl Tom zoufale.

„Tome,“ utnula ho stroze, aby hned v zárodku zadusila pochyby, které svíraly každý orgán v jeho těle. Dělalo se mu špatně. Měl pocit, že co nevidět omdlí.

Podíval se na ubrousek, na její číslo.

Co jsem to udělal?

„Tome,“ zopakovala. „Je to on?“

Už je pozdě, pomyslel si Tom.

Už nemůžu vycouvat, i kdybych chtěl.

„Ano,“ odpověděl. „Je to on.“

Neznámý / únor 1985

Letadlo přistálo v Heathrow těsně před sedmou ráno.

Zůstal sedět i poté, co zhasla ikonka zapnutých pásů, a ze svého sedadla u okýnka sledoval, jak se ostatní cestující cpou do uličky. Zoufale se natahovali pro své kabáty a příruční zavazadla, přestože museli dobře vědět, co bude následovat: že zůstanou trčet v uličce namačkaní jako sardinky a budou dál čekat, dokud se dveře neotevřou.

Díval se z okýnka na šedivou oblohu nad terminálem. Blížil se k nim vozík na zavazadla. Řidiče bičovaly provazce deště. Přesně tohohle počasí se bál. Říkal si, že pár týdnů, možná i měsíců by vydržel, ale slyšel, že v Británii může být pošmourno a deštivo klidně i celé léto, a to by asi nesnesl. Ne že by měl na vybranou. Buď to překousne, nebo sedne zítra na letadlo domů.

A domů se vrátit nemohl.

Už nikdy.

Pomaličku přestal vnímat okolí – ostatní cestující, tichý šum jejich konverzací i hučení klimatizace. Namísto toho si v duchu vybavil obrázky místa, kde tak dlouho žil. Viděl se, jak griluje klobásy s ostatními chlapy z práce, jak kolem něj posedávají v kroužku a všichni společně kouří a popíjejí pivo. A pak si vybavil něco jiného. Farmu uprostřed ničeho, k níž vedla jediná dlouhá nezpevněná cesta. Viděl rozlehlé pozemky, bledé travnaté louky,

které vypadaly jako zvlněná hladina moře, a uprostřed toho všeho dům postavený na vyvýšenině, aby měl výhled na blížící se auta. Z prostých bílých zdí a celkově nenápadného zevnějšku by nikdo, kdo dům míjel po hlavní silnici (i kdyby ho z té dálky vůbec viděl), nemohl tušit, co se odehrává uvnitř.

„Co říkáš svým dětem, když se tě zeptají na práci?“

V duchu slyšel její hlas.

„Jaké lži jim vykládáš, když večer přijdeš domů?“

Lidé v uličce letadla se začali sunout k východu.

Vrátil se do přítomnosti a po chvíli si uvědomil, že dvojice, která seděla vedle něj, už tam není. Protáhl se kolem uvolněných sedadel, vzal si z přihrádky nad hlavou tašku a následoval ostatní ven z letadla. Před očima se mu stále vznášel obrázek té farmy a nechtěl ho pustit.

Zrychlil a oddělil se od ostatních cestujících. Bylo mu přes třicet, byl silný a ve formě. Musel se soustředit na to, co leželo přímo před ním – projít kontrolou na imigračním a nevzbudit žádné podezření.

Zašátral v kapse po pasu a prohlédl si svou fotku. Nijak neprozrazovala muže, který žil pod povrchem. Vypadal jako lidé, jejichž fotky si připevňoval na zdi farmy: prázdný, nečitelný.

Měli svá tajemství. Stejně jako já.

Namísto eskalátoru vyšel po schodech a stoupl si do fronty u mezinárodních příletů. Během čekání si prohlédl celnici. Bylo tam pět mužů a jedna žena. Jednoho po druhém si pozorně změřil. Pokud by si mezi nimi mohl vybrat toho nejpříjemnějšího, nebo nejvíce znuděného, udělal by to – v rámci mezí. Nemohl ale před sebe pořád pouštět ostatní, jen aby na něj vyšel preferovaný úředník. Něčeho takového by si všimli.

A to by znamenalo otázky.

Otázky byly nebezpečné.

Trochu se mu zrychlil tep. Už před ním bylo jen pět lidí. Jeho trénink, instinkty a schopnost odezírat ze rtů ho směřovaly k chlápku uprostřed. Oplácanému čtyřicátníkovi. Vypadal přátelsky, ale ne zas moc. Příliš přátelská tvář byla obvykle maskou pro zvědavce, který rád klade nenápadné, otravné otázky. Opačný extrém, příliš mlčenlivý typ, jako další z přítomných celníků, se zas naopak považoval v podstatě za špiona. Takové typy člověka urputně vyslychaly a užívaly si ten střípek moci, co nad ním v danou chvíli měly.

Dospěl na začátek fronty.

Zamávala na něj žena z krajního stanoviště. Moc dobře si ji neprohlédl, což ho znepokojovalo, protože většinu života četl lidi a dokázal něco vyždímat i z toho nejuzavřenějšího obličej. Jenže žena pořád klopila zrak. Došel k budce, podal jí pas a pozdravil. „Dobrý den.“ Namísto odpovědi si ho jen prohlédla. Rychle sklopila oči k jeho pasu a v tu chvíli si oddechl. Měl to v kapse.

Ta žena byla introvertní, možná dokonce nesmělá.

Nesmělost je slabina.

„Jaký je účel vaší návštěvy?“ zeptala se, aniž se mu podívala do očí.

„No, ještě nikdy jsem v Londýně nebyl, a tak...“

Zbytek nechal viset ve vzduchu.

Žena k němu vzhledla.

„Jsem tu jen na výletě. Jako turista.“

„Ještě nikdy jste v Londýně nebyl?“ zeptala se a znovu uhnula pohledem. Zněla překvapeně a bylo zřejmé, proč ji to tak udivilo. Podle pasu pocházel ze země, která ležela jen dvě hodiny letu daleko. On už však věděl, že tenhle rozhovor má pod palcem on, ne ona. Cítil to jako elektrický náboj, hučení v žilách, stejné jako cítil na farmě, když věděl, že vyhrál. Celý let se téhle chvíle děsil, bál se, že narazí na úředníka, který se bude příliš vyptávat a odhalí lži, co v sobě pohřbil.

Namísto toho dostal tuhle krávu.

Bezcennou nicku.

„Ne,“ odvětil. „Zatím nebyla příležitost.“

Znovu k němu vzhledla, natáhla se pro razítko, označila příslušnou stránku v pasu a zaklapla ho.

„Díky,“ řekl a pas si vzal.

A pak už klesal na eskalátoru do příletové haly, jen další nadšený turista na cestě za Big Benem, Buckinghamským palácem a Oxford Street.

Až na to, že on žádný turista nebyl.

Nepřijel do Londýna za památkami.

Přijel zmizet.

Vykročil jsem po schodišti majestátního sídla, kde kdysi žila Fiona Murphyová.

Do pracovny vedly hned první dveře nahoře, ale mě mnohem víc zaujala zeď po mojí levici. Byla ověšená fotografiemi a na všech snímcích byl jeden a tentýž muž. Zdravotní sestra – představila se jako Mary – mi prozradila, že je to majitel domu a zároveň ten, s kým jsem mluvil přes interkom. Jmenoval se Jonah Carling.

A Fionu považoval za svou dceru.

Hledal jsem ji na vystavených fotkách. Sahaly hluboko do minulosti a Carling byl úplně na všech. Nejprve jako statný mladý muž kolem dvacítky a třicítky a dál. Mezi sedmdesáti a osmdesáti přestal fotky vyvěšovat, vyjma jediné, na níž se opíral o vycházkovou hůl. Tvář měl posetou jaterními skvrnami, oči zamlžené a potřásal si rukou s bývalým americkým prezidentem na jakési dobročinné akci. Statný mladík byl ten tam. Čas nezastaví nic, ani sebevětší bohatství.

Fionu jsem na žádném ze snímků neviděl, a tak pro mě jejich vztah zůstával záhadou. Nehledě na to, co tvrdil, totiž nemohl být její pravý otec. Ten zemřel pár měsíců po Rebečině narození a z toho mála, co jsem o Fioně zatím zjistil, moc dalších příbuzných neměla. Její rodiče byli oba jedináčci, takže Carling nemohl

být ani její strýc, a byť byl už starý, nebyl tak starý, aby mohl být jedním z Fioniných prarodičů.

Na vrcholku schodiště jsem se zastavil a od dveří si prohlédl pracovnu. Působila velice důstojně, s knihovnami od podlahy ke stropu a masivním dřevěným stolem, na němž stál počítač. Byl zapnutý a na monitoru jsem viděl otevřené okno s barevným záběrem kamery u brány. Zaklepal jsem na dveře. Ozvalo se šourání a tukaní hole.

A pak se Jonah Carling objevil přede mnou.

Vypadal ještě starší než na snímku s prezidentem. Muselo mu být už přes devadesát. Pleť měl pobledlou a na narůžovělé lebce se mu držely poslední zbytky šedivých vlasů připomínající mráček nad horským hřebenem. Na sobě měl pyžamo a trepky.

„Pan Carling?“

„Jonah,“ zasípal, odšoural se zpět a mávl na mě, ať jdu za ním. Vešel jsem do pracovny a hned jsem uviděl postel umístěnou před oknem s výhledem na kaskádovitou zahradu. Muž se s námahou posadil na lůžko a lehl si. „Nařídila mi odpočinek,“ prohodil chraplavě a opřel hůl o stolek s iPadem a sklenkou vody. „Nechci si to u ní rozházet.“

V úsměvu na mě vycenil zažloutlé zuby, ale hádal jsem, že je v jeho slovech hodně pravdy. Sestra nepůsobila jako někdo, s kým byste se chtěli dohadovat.

„Prosím,“ pokynul mi k šedivé židli stojící v hloučku několika dalších. Došel jsem si pro ni a přitáhl si ji k posteli, zatímco se Carling pohodlně uvelebil pod přikrývkou.

„Díky, že jste mě přijal,“ řekl jsem. „Upřímně jste mě zaskočil.“

„Říkal jste, že pátráte po pohřešovaných lidech?“

„Ano.“

Povytáhl obočí. „A zmínil jste se, že Fiona měla dceru?“

„Ano. Dceru a dva syny.“

„Panečku. S kým?“

„S jistým Henrym Murphym.“

Viděl jsem, že mu to jméno nic neříká. Naopak vypadal dočista zmateně, jako by o tom všem slyšel prvně: o Henrym, Rebece i jejích bratrech. Zavrtěl hlavou. „Neměl jsem ani ponětí, že měla Fiona děti.“

„Vaše zdravotní sestra o ní mluvila jako o vaší *dceři*,“ řekl jsem.

Pousmál se. „Velmi volně použitý termín.“

„Můžu se zeptat, jaké povahy byl váš vztah?“

„Žila u mě. Sedm let.“

„Tady?“

„Ano. Od svých jedenácti do osmnácti.“

Vypadalo to jako drobná ozvěna Rebečina života. Ta strávila sedm let na internátní škole v Londýně díky sportovnímu stipendiu. A její matka ve stejném věku bydlela tady, v domácnosti milionáře.

„Jak se tu ocitla?“ zeptal jsem se.

Přikývl, jako by přesně takovou otázku čekal. „Byl jsem...“ Odmlčel se a trochu zakýval hlavou. „Rodinný přítel. Znal jsem její matku, Cassandru.“ V zakalených očích se mihla zřetelná emoce. Měl Cassandru rád, nebo možná i něco víc než jen *rád*. „Vyrůstali jsme spolu.“

„A potom?“

Zadíval se na mě a pochopil, že už jsem si to spojil. Prozradil ho výraz ve tváři. „Chodili jsme spolu, ano,“ přiznal. „Byla to moje první láska. Možná jediná.“ Rozhlédl se po místnosti a pak z okna. Na chvíli se ztratil ve vzpomínkách. Začínal jsem to chápat. Jeho zapojení do Fionina života, to, že ji sem přivedl. To všechno mohla být jistá forma vykoupení, způsob, jak napravit něco, co pokazil.

V mém oboru patří lítost k nejsnáze rozeznatelným emocím.

„Nechal jsem se zaslepit,“ prohodil sklíčeně a úzkými, pokřivenými prsty si začal upravovat příkrývku v pase.

„To proto skončila Cassandra s Fioniným otcem, a ne s vámi?“

„Vyrostl jsem,“ navázal a znovu vyhlédl z okna, „v naprosté chudobě. S Cassandrou jsme byli sousedi, bydleli jsme oba v takových odporných zchátralých chatrčích. Stačil by silnější vítr a popadaly by nám na hlavu. Přísahal jsem si, že můj život bude vypadat jinak. Bude lepší. A tak jsem se pustil do obchodování na burze. V pětadvaceti jsem už měl na kontě první milion...“ Odmlčel se a jeho prsty strnuly na záhybu naškrobené příkrývky. „Jenže jsem se tolik soustředil na práci, že když jsem se konečně probudil, byla Cass pryč. Ztratil jsem ji. Odloudil mi ji jiný.“

„Fionin otec.“

„Ano. Alistair. Takový budižkničemu.“ V očích se mu žárlivě zablesklo. „Fetoval už v době, kdy ho Cass potkala. Ale netušila jak moc. Respektive netušila, že se z toho vyklube takový problém. A pak už bylo pozdě. Už s ním čekala Fionu.“

Podíval jsem se do poznámek.

„Cassandra zemřela, když bylo Fioně deset, že ano?“

„Ano. Infarkt.“

„A to nikdy neuvažovala o tom, že by Alistaira opustila?“

„Určitě uvažovala.“

„Proč to neudělala?“

Žárlivost dávno vystřídal smutek vyrytý hluboko do každé z vrásek v jeho tváři. „Cass byla skvělá ženská. Vždycky se snažila ve všech vidět jen to nejlepší, i v něm. Nechtěla Fionu vychovávat v rozvrácené rodině a věčně se s ním o ni přetahovat.“

„A vy? Zůstal jste s ní v kontaktu?“

„Během jejího manželství? Ano. Pořád jsem ji přemlouval, ať se přestěhuje sem, ať s sebou vezme i Fionu. Nic jsem si od toho nesliboval, chtěl jsem jen, aby byly v bezpečí a pohodlí a aby

měla Fiona příležitosti, které si zasloužila.“ Zadíval se na mě mírně usazenými očima. Těžko říct, jestli za ty slzy mohl smutek nebo vysoký věk, ale nechtělo se mi věřit tomu, že by přesvědčoval svou jedinou lásku, aby se k němu nastěhovala, a nic si od toho nesliboval. „Jenže to nikdy neudělala,“ dodal.

„A co se stalo po její smrti?“

„Začal jsem na Fionu trochu víc dohlížet. Alistaira zajímalo jen to, kdy se dostane k další dávce, a Fiona se o sebe v jedenácti starala prakticky sama. Vytočilo mě to.“

„A?“

„Najal jsem si ten nejlepší a nejdražší právní tým a vytáhl jsem Alistaira k soudu o opatrovnictví. Pár měsíců nato už žila Fiona u mě.“

„Adoptoval jste ji?“

„Ne, takhle úředně jsme to nedotáhli. Proto jste mě nenašel v žádných jejích papírech.“ Zadíval se na mě stále bystrými očima. Ohlédl jsem se k počítači na stole. Nejspíš si mě taky proklepl, než jsem stačil od brány dojít k domu. Vůbec poprvé jsem si uvědomil onu nepřijemnou skutečnost, že bohatí lidé mají téměř neomezenou moc – dostanou, co chtějí, a snadno se zbavují toho, co se jim nehodí. Neměl jsem důvod Carlinga z čehokoli podezřívat, ale pokud šlo o Fionu, získal přesně to, o co mu šlo, a jejího skutečného otce se zbavil.

„Takže jste byl něco jako poručník?“

Stiskl rty. „Musíte pochopit, že v šedesátých letech – a do značné míry i v sedmdesátých – byla péče o děti tak trochu divoký západ. Přinejmenším stát se o ně moc nezajímal. S trochou peněz jste mohl, tak jako já, celé to zrezivělé soukolí zlehka promazat a dosáhnout svého. Když mi řekli, že ji nebudu moci adoptovat ani si ji osvojit, protože s tím Alistair nesouhlasí, obvolal jsem pár lidí a zatahal za nitky. Už jen to, že se Alistair tolik

bránil, vypovídá o tom, jaký člověk to byl. Nestaral se o ni, úplně na ni kašlal, ale jen do chvíle, kdy začalo hrozit, že by o ni přišel. Nejspíš se v něm ozvala pýcha nebo nějaká kapička výčitek svědomí. Každopádně neuměl překousnout, že by se o ni někdo postaral tak, jak to on nedokázal.“

„Myslíte, že jeho reakce souvisela spíš s vámi?“

Zacukal mu koutek. „Možná.“

„Věděl, co jste ke Cassandře cítil?“

„Ano,“ přikývl po chvíli. „Nejspíš ano.“

„Měl jste s ní poměr?“

„Ne,“ vyhrkl rychle. „Nic takového. Cass by se k ničemu takovému nesnížila.“ Podíval se na mě a zbytek nechal nevyřčený. *Cass by se k ničemu takovému nesnížila, zato já bych nic nenamítal.*

„Takže se Fiona přestěhovala sem?“

„Ano. Soud mi přiřkl opatrovnictví, nejprve na rok, pak to o rok prodloužili, potom znovu, a nakonec už to bylo natrvalo. Snažil jsem se Fioně poskytnout to nejlepší. Poslal jsem ji na soukromou školu, učila se na klavír, jezdili jsme na výlety a trávili jsme spolu prázdniny na místech, o nichž jsem já v jejím věku jen snil. Měl jsem tu služebnictvo, takže se nemusela o nic starat. Zkrátka jen studovala a užívala si života.“ Zarazil se, jako by ho něco trápilo. Mezi popraskanými žilkami na jeho tvářích vykvetlo trochu barvy. „Jenže s ní nebylo něco v pořádku.“

„Jak to myslíte?“

Zahleděl se na mě. „Fiona ráda ubližovala ostatním.“